

prelistavanje novih knjig, živ dialog z učenci ali sodelavci o prebrani knjigi.

Zatopljenost v lepo besedišče, moč besede – to bo pa vedno ostalo v meni in z mano, zato tudi sama večkrat kaj napišem. Izpoved duše, srca ali samo videnje ...

Moč knjige me je zasvojila in srečna sem, če lahko to moč prelijem tudi h komu drugemu. Tu leta in status nista več pomembna ... ●

30-letnica revije Šolska knjižnica

Ivanka Učakar, šolska knjižničarka (v pokoju)

Ljuba Šolska knjižnica! Čestitke za trideset let povezovanja in spodbujanja strokovne rasti! Prava dama si že, jaz pa se živo spominjam navdušenja ob prvem stiku s teboj. Aprila 1991 sem s tresočimi rokami odpirala prvo številko: uspelo nam je. A pot je bila dolga. Leta 1983 nas je pedagoška svetovalka Ema Stružnik zbrala na OŠ Stranje in predlagala, da ustanovimo občinski aktiv šolskih knjižničark – malo z nezaupanjem, a kmalu z veseljem smo se začele srečevati in deliti izkušnje. Tako tudi druge po Sloveniji. Opogumljene smo se odpravile v Pionirsko knjižnico v Ljubljano na strokovno sredo: saj nas ni malo, ki spodbujamo branje in pismenost. Mladinske in šolske. Tanja Pogačar, Silva Novljan, Saša Vegri, Dane Zajc, Nataša Pahor, Polona Lah Skerget, Ema iz Domžal, Vojko Zadavec, Tilka Jamnik – vi-

dim obraze, prostore vile Čira čara na Komenškega ulici. Triperesna deteljica iz Kamnika Breda Povše, Irena Špenko in Ivanka Učakar smo na pobudo Silve Novljan, predsednice sekcije za šolske knjižnice, pripravile prispevek o bibliopedagoških urah za posvetovanje ZBDS na Bledu. Oktobra 1987 kot šolska knjižničarka stopim za govornico in predstavim kolegom in kolegicam iz splošnih in specialnih knjižnic ter iz NUK-a, kaj novega se dogaja po slovenskih šolah. Šolske knjižničarke in redki knjižničarji objavljamo v Knjižnici, v Vzgoji in izobraževanju, se srečujemo na seminarjih in posvetih, dozori odločitev – izdajali bomo svoje glasilo. V letu vrenja, v letu, ko se je zdelo vse možno, si se rodila. Rasla, se spreminjala, dozorevala, vedno pa povezovala vse slovenske šolske knjižnice. Še na mnoga leta! ●

Prehojena poklicna pot

Marjeta Strožič, Osnovna šola Prebold

Vse, kar danes na področju šolskega knjižničarstva obstaja, osnovnošolskega in srednješolskega, si je bilo treba izboriti. Dokazovanja o potrebnosti šolske knjižnice so potekala na dveh področjih, na strokovnem bibliotekarskem in na pedagoškem, vendar jasnih ter uveljavljenih usmeritev še vse do danes ni.

Da ima šola knjižnico ter polnozaposlenega knjižničarja pri dvajset in več oddelkih, je bilo uzakonjeno leta 1980. Dotlej je bila knjižnica interesna dejavnost tovarišic slovenskega

jezika. Razvoj knjižnice na šoli je bil odvisen od vodstva in interesa zaposlenih. V Spodnji Savinjski dolini sta bili za našo stroko odločilni dve močni in odločni osebi: Rozka Kobale (OŠ Prebold) in Valerija Pukl (OŠ Polzela). Rozka Kobale je imela bibliotekarsko izobrazbo že konec 70-ih let prejšnjega stoletja.

Leta 1983 sem se priključila aktivu šolskih knjižničark Žalec in leta 1988 sodelovala pri postavljanju normativov šolskih knjižnic v Vzgojno-izobraževalni organizaciji Žalec z